

mærket en kold Afvisning fra denne Regerings Side. Ja, jeg ved meget godt, at der har været en Del Misfornøjelse i Tjenestemandskredse, fordi det har været ganske nødvendigt for denne Regering for at tilvejebringe Balance i Statshusholdningen at raade Bod paa — ja, det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) maa undskylde mig — en Del af de værste Udvækster, som vi har arvet fra den forrige Regerings Tid: den doktrinære Gennemførelse af 8 Timers Dags Princippet, den meget stærke Forøgelse af Tjenestemændenes Antal, som det førte med sig, og den utilstrækkelige Udnyttelse af Tjenestemændenes Arbejds-kraft. Alt dette var virkelig Ting, som det var nødvendigt at raade Bod paa, hvis man overhovedet vilde tænke sig at opnaa Balance. Det er selvfølgelig ikke populært at maatte gøre det, det er heller ikke populært at maatte nedskære Konjunkturtillæget, skønt den Nedskæring i Konjunkturtillæget, som vi har foranlediget, er i den nøjeste Overensstemmelse med de Forudsætninger, under hvilke Konjunkturtillæget i sin Tid blev vedtaget, de Forudsætninger, under hvilke ogsaa Socialdemokratiet stemte derfor... (Afbrydelse)... Jo, og udtalte det gennem sin Ordfører. Jeg har gentagne Gange læst disse Udtalelser op for det ærede Medlem, jeg agter ikke at gøre det i Dag, for der er Grænser for, i hvilket Omfang man maa misbruge Rigsdagstidendes Papir; men det er saa sikkert som, at jeg staar her, at det ogsaa blev udtalt fra den socialdemokratiske Ordførers Side, at hvis Forholdene i de private Erhverv og Statens Finansier forværrede sig, maatte Tjenestemændene være belavede paa, at Konjunkturtillæget helt blev indtaget. Det har der nu ikke været Tale om, kun om en Formindskelse, men jeg forstaar, at denne ikke kan være populær hos Tjenestemændene, og de har da ogsaa højlydt ytret deres Misfornøjelse. Men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at der fra Regeringens Side ikke har været nogen som helst Tilbøjelighed eller Lyst til at behandle Tjenestemændene ubilligt, og naar denne Regering en Tid fortsatte med Konjunkturtillæget uformindsket til Trods for, at alle Betingelser, som ved Lovens Givelse var blevet udtalt fra samtlige Partiers Side, var til Stede for at nedsætte det allerede i det første Finansaar, var det, fordi vi, som jeg udtrykkeligt anførte, af humane Hensyn ikke straks vilde nedsætte Tillæget, særlig af Hensyn til, at Tjenestemændene for sent havde faaet Erstatning for Prisstigningen under Krigen. Det var det Hensyn, vi da tog, og jeg tror i

det hele ikke, man kan sige, at der af denne Regering er handlet hensynsløst overfor Tjenestemændene. Kun paa et eneste Punkt er det ikke lykkedes os at opnaa Overensstemmelse og Enighed med Tjenestemændene angaaende Besparelserforanstaltninger. Det var ved den sidste Reduktion af Konjunkturtillæget. Ellers har vi ved alle Lovgivningsforanstaltninger vedrørende Tjenestetid og de andre Ting, som berøres af den vigtige Lov om Tjenestetid etc., opnaaet Enighed med Tjenestemændene, hvilket naturligvis ikke er opnaaet, uden at man fra Administrationens Side har maattet give Afkald paa mangt og meget, man i og for sig maatte anse for rimeligt. Der er fra Regeringens Side til enhver Tid udfoldet de største Bestræbelser for at blive enig med Tjenestemændene om Ordningen af de Forhold, som vedrører deres Interesser. Det lykkedes, som sagt, ikke sidste Gang, men jeg vover at sige, at der hos Tjenestemændene er en stigende Følelse af, at de havde gjort vel i ogsaa den Gang at enes paa fredelig Vis med Regeringen. Jeg har i hvert Fald selv i de bidskeste Tjenestemandblade — og bidske er de, saa det forslaar noget — set en Anerkendelse af, at det dog vistnok havde været heldigt. Regeringen har til enhver Tid været forhandlingsvillig og har strakt sig langt i sine Forhandlinger med Tjenestemændene.

Saa var der Arbejderne. Ja, der er jo visse Tal, som taler. Det ærede Medlem siger, at heller ikke Arbejderne nogen Sinde har mærket andet end en kold Afvisning fra Regeringens Side. Jeg skal da erindre om de væsentlige Udvidelser af den sociale Lovgivning, som har fundet Sted i denne Regerings Tid og paa denne Regerings Initiativ, og om hvilke Udvidelser der jo i alt Fald for den langt overvejende Dels Vedkommende er opnaaet Enighed ogsaa med det socialdemokratiske Parti. Og hvad Tallene angaar, viser det Afsnit af Indenrigsministeriets Budget, som hedder „Forsikring og Forsørgelse af ubemidlede“, for Finansaaret 1919—20 en samlet Udgift paa 26 321 000 Kr., medens der i det Finanslovsforslag, som nu foreligger for det høje Ting i Dag, og som stammer fra dette i saa høj Grad arbejderfjendtlige Ministerium, er opført en Udgift paa 62 768 000 Kr. Jeg beder det ærede Medlem reflektere lidt over disse Tal og se, hvor fuldkomment de slaar hans Paastand for Panden.

Angaaende Valutasituationen udtalte det ærede Medlem, at der ikke var Udsigt til at opnaa Enighed om noget, og at Regeringens Mening ogsaa var, at der ikke